

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 10 0 K 005651 23 Kž
Sarajevo, 16.09.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija dr. sc. Mirze Hukeljića kao predsjednika vijeća, Ismete Mujanović i Sonje Radošević kao članova vijeća, uz sudjelovanje Senide Kurtović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog T.P., zbog krivičnih djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 332. stav 1., Neukazivanje pomoći osobi ozlijeđenoj u prometnoj nezgodi iz člana 337. stav 1., Neovlašteno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. i Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i optužene S.P., zbog krivičnog djela Sprečavanje dokazivanja iz člana 349. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi zamjenika Glavnog kantonalnog tužitelja iz Livna, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 005651 22 K od 14.07.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.09.2024. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Nihada Halilčevića, optuženog T.P. i njegovog branitelja Emira Karače, te optužene S.P. i njenog branitelja Slavena Jukića, donio je

P R E S U D U

Žalba Zamjenika Glavnog kantonalnog tužitelja iz Livna se odbija kao neosnovana i presuda Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 005651 22 K od 14.07.2023. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Livnu broj 10 0 K 005651 22 K od 14.07.2023. godine, tačkom jedan izreke, optuženi T.P. je na osnovu člana 299. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođen od optužbe da je učinio krivična djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 332. stav 1. Neukazivanje pomoći osobi ozlijeđenoj u prometnoj nezgodi iz člana 337. stav 1., Neovlašteno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. i Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), te odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda. Istom presudom, tačkom dva izreke, optužena S.P. je, na osnovu člana 299. stav 1. tačka c) ZKP FBiH, oslobođena od

optužbe da je učinila krivično djelo Sprečavanje dokazivanja iz člana 349. stav 2. KZ FBiH, a odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda. Na osnovu člana 412. stav 1. ZKP FBiH, u vezi sa članom 78. KZ FBiH, oduzeti su predmeti, dvije ručne bombe model M-52 i M-75, poluautomatski raketni bacač M-80-zolja, četiri bajuneta za vojne puške dužine 40 do 53 cm, te 1200 komada streljiva raznih vrsta i kalibara.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio zamjenik Glavnog kantonalnog tužitelja iz Livna (kantonalni tužitelj) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se žalba uvaži, ukine prvostepena presuda i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je tražio da nadležni tužitelj bude obavješten o sjednici vijeća, shodno članu 319. stav 1. ZKP FBiH.

Odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja dostavio je branitelj optuženog T.P. kojim je osporio sve žalbene navode i predložio da se ta žalba odbije kao neosnovana, a tražio je da se optuženi T.P. i njegov branitelj obavijeste o sjednici vijeća.

Federalni tužitelj je podneskom broj T10 0 KTŽ 0009093 23 2 od 01.12.2023. godine predložio da se uvaži žalba kantonalnog tužitelja i prvostepena presuda ukine te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je izložio žalbu kantonalnog tužitelja, te istakao da ostaje kod svih navoda i prijedloga iz te žalbe, kao i navoda iz podneska od 01.12.2023. godine. Branitelj optuženog T.P. je obrazložio navode iz odgovora na žalbu te ostao kod prijedloga iz istog, a optuženi T.P. se saglasio sa navodima svog branitelja. Branitelj optužene S.P. je osporio navode iz žalbe kantonalnog tužitelja, te naglasio da nije dokazano da je ova optužena učinila krivično djelo i predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi. Optužena S.P. se u cijelosti saglasila sa navodima svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka žalbom kantonalnog tužitelja se najprije ukazuje da je bitna činjenica krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH, koje se optuženom T.P. stavlja na teret, vožnja vozilom bez upaljenih svjetala za osvjetljenje puta, što predstavlja grubo kršenje propisa iz oblasti saobraćaja, a da je ovu bitnu činjenicu tužiteljstvo dokazalo vještačenjem žarulja koje su, po nalogu tužiteljice prisutne na uviđaju, skinute sa vozila učesnika prometa nezgode i po nalogu tužiteljstva od 14.04.2020. godine povjerene na vještačenje Federalnoj upravi policije Sarajevo. U žalbi se dalje navodi da je odbrana prigovorila nezakonitosti dokaza, samoj radnji skidanja žarulja smatrajući da se radi o pretresu vozila, a prvostepeni sud je na osnovu prigovora odbrane, kako se vidi iz obrazloženja pobijane presude, iz spisa predmeta kao nezakonite izdvojio vještačenje žarulja sačinjeno od Federalne uprave policije Sarajevo broj 09-18/18-5-30-5-559/20 od 05.05.2020. godine, te iskaz vještaka mr. sc. Brune Franića, fotodokumentaciju MUP-a Kantona 10 Uprava policije, Sektor krim. policije broj KU-10/20 od 15.04.2020. godine, kao i naredbu tužiteljstva broj T10 0 KT 0009093 20 od 14.04.2020. godine. Kako prvostepeni sud o prigovoru zakonitosti nije odlučio tokom glavne rasprave, niti je odluka predsjednika vijeća sa kratkim obrazloženjem razmatranih činjenica objavljena na glavnoj

raspravi, što proizilazi iz transkripta sa glavne rasprave od 15.09.2023. godine, po stavu kantonalnog tužitelja, prvostepeni sud nije primijenio odredbu člana 254. stav 4. ZKP FBiH, što je bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Iz spisa predmeta proizilazi da su tačni navodi u žalbi kantonalnog tužitelja da je branitelj optuženog T.P. istakao prigovor nezakonitosti dokaza na koje žalba ukazuje, da je pri tome branitelj optuženog iznio razloge zašto smatra konkretno dokaze nezakonitim. Nadalje, iz prepisa tonskih zapisa sa glavnih pretresa proizilazi da sud nije na glavnim pretresima odlučio o istaknutim prigovorima odbrane optuženog T.P., pa ni na glavnom pretresu održanom dana 15.09.2022. godine, osim što je na predzadnjoj strani prepisa tonskog zapisnika (stranice zapisnika nisu numerisane) sud konstatovao da imaju prigovori odbrane nezakonitosti dokaza koji su konkretizovani i da se sud mora očitovati i odlučiti o tim prigovorima. Također, i iz zapisnika sa glavnog pretresa od 13.07.2022. godine vidljivo je da je branitelj optuženog T.P. ranije isticanе prigovore u vezi sa zakonitošću izvedenih dokaza ponovio i u završnom izlaganju. Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude (strana 8., posljednjih šest pasusa, strana 9. i strana 10., prva tri pasusa) slijedi da je, nakon što je naveo konkretne prigovore odbrane optuženog kojima se osporava zakonitost dokaza, na koje ukazuje žalba kantonalnog tužitelja, prvostepeni sud naveo jasne i određene razloge za svoj zaključak da su ti dokazi nezakoniti, a koji su izdvojeni iz spisa. Budući da se prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude određeno izjasnio o konkretnim prigovorima odbrane optuženog koji se odnose na prigovore nezakonitosti dokaza izvedenih tokom postupka i o tome dao izvjesne razloge, onda, iako prvostepeni sud o tim prigovorima odbrane nije odlučio tokom glavne rasprave, niti je, kako se u žalbi navodi, odluka predsjednika vijeća sa kratkim obrazloženjem razmatranih činjenica, objavljena na glavnom pretresu i nije primijenjena odredba člana 254. stav 3. i 4. ZKP FBiH to, samo po sebi, ne znači da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH. Naime, bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH postoji ako sud u toku pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kako se u žalbi kantonalnog tužitelja ne iznose bilo kakvi argumenti koji bi upućivali za zaključak da je to što je prvostepeni sud tokom glavnog pretresa propustio primijeniti odredbu člana 254. stav 4. ZKP FBiH, odnosno što na glavnom pretresu nije odlučio o prigovorima odbrane T.P., kojima se osporava zakonitost određenih dokaza, bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, onda su neosnovanim ocijenjeni žalbeni navodi da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 254. stav 1. ZKP FBiH.

Iz istih, naprijed iznesenih razloga, neosnovanim su ocijenjeni i žalbeni navodi kantonalnog tužitelja kojima se ukazuje da je prvostepeni sud, time što je na glavnom pretresu propustio primijeniti odredbu člana 254. stav 4. ZKP FBiH i što nije odlučio o prigovorima odbrane T.P., kojima se osporava zakonitost dokaza u pogledu obdukcije tijela osoba stradalih u prometnoj nezgodi, učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 254. stav 1. ZKP FBiH.

Kantonalni tužitelj u žalbi ističe da u konkretnom slučaju, kada je u pitanju skidanje žarulja sa vozila, nije bilo mjesta primjeni člana 65. stav 1. ZKP FBiH jer se radilo o uviđaju u smislu člana 106. ZKP FBiH, da je tužitelj u smislu odredbe člana 236. ZKP FBiH bio prisutan tokom uviđaja te ovlaštenim službenim osobama naložio skidanje žarulja i rasvjetnih uređaja sa oba vozila učesnika predmetne saobraćajne nezgode, pa smatra da činjenica da je samo skidanje žarulja obavljeno po završenom uviđaju ne dovodi u pitanje zakonitost ove

radnje, kao ni naknadno izdatu naredbu za vještačenje istih, jer ova radnja, koja zahtjeva naročitu opreznost u postupku postupanja sa predmetima i tragovima, nije mogla biti obavljena tokom vršenja uviđaja na mjestu događaja. Kako se u žalbi navodi, razlozi o navedenom u pobijanoj presudi nisu određeni i potpuni u smislu člana 305. stav 7. ZKP FBiH, pa postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi kantonalnog tužitelja ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Iz razloga datih u obrazloženju pobijane presude (strana 8., posljednjih šest pasusa, strana 9. i strana 10., prva tri pasusa) slijedi da je prvostepeni sud iznio jasne i sasvim određene razloge zašto smatra da skidanje žarulja sa vozila koja su učestvovala u prometnoj nezgodi nije izvršeno u okviru obavljanja radnje uviđaja, zašto se suštinski radilo o radnji pretresanja vozila, te zašto je shodno članu 65. stav 1. i 2. ZKP FBiH bilo potrebno izdati naredbu, najprije za prevoženje vozila optuženog T.P. sa mjesta nezgode, a potom naredbu za skidanje i izuzimanje žarulja sa vozila. Prvostepeni sud je pri tome imao u vidu da tužiteljstvo nije pružilo dokaze da je uviđaj trajao u kontinuitetu, od momenta kad je obavljan uviđaj na licu mjesta gdje se dogodila saobraćajna nezgoda pa sve do završetka radnje izuzimanja žarulja i farova sa vozila koje su obavljene na parking prostoru ispred zgrade MUP-a Kantona 10. Nadalje je prvostepeni sud naveo da je nesporno da je prije obavljanja predmetne radnje (skidanje i izuzimanje žarulja i farova) predmetno vozilo otvarano, da su iz istog izuzimani i drugi predmeti radi vještačenja, te da izuzimanje žarulja i farova nije moglo biti provedeno bez zadiranja u unutrašnjost automobila, na koji način je došlo do narušavanja njegovog integriteta, na osnovu čega prvostepeni sud zaključuje da se, u konkretnom slučaju, radilo o radnji dokazivanja pretresanja za čije zakonito provođenje je neophodna naredba za pretres, shodno članu 65. stav 1. i 2. ZKP FBiH, što je u konkretnom slučaju izostalo. Kako se i u žalbi kantonalnog tužitelja navodi da je skidanje žarulja obavljeno naknadno i po završenom uviđaju, izneseni razlozi prvostepenog suda se ne dovode u pitanje neargumentiranim žalbenim navodima da se u konkretnoj situaciji radilo o uviđaju zato što je tokom uviđaja bio prisutan tužitelj koji je ovlaštenim službenim licima naložio skidanje žarulja i rasvjetnih uređaja sa oba vozila.

Prema tome, kako je prvostepeni sud sasvim jasno i određeno naveo iz kojih razloga uzima utvrđenim da je skidanje i izuzimanje žarulja sa vozila optuženog T.P. predstavljalo radnju pretresanja i da je preduzimanje tih radnji bez naredbe za pretres suprotno odredbi člana 65. stav 1. i 2. ZKP FBiH, neosnovanim su ocijenjeni neargumentirani žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da o navedenom sud nije dao potpune i jasne razloge u smislu člana 305. stav 7. ZKP FBiH i da je s tim u vezi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Budući da je prvostepeni sud utvrdio da je prilikom skidanja i izuzimanja žarulja sa vozila optuženog T.P. povrijeđena odredba člana 65. stav 1. i 2. ZKP FBiH, neosnovano se žalbom kantonalnog tužitelja tvrdi da je sud bio dužan navesti potpune i određene razloge zbog kojih smatra da je kršenjem navedene zakonske odredbe došlo do povrede ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala. Naime, žalba gubi iz vida da, shodno odredbi člana 11. stav 2. ZKP FBiH, sud ne može zasnivati svoju odluku ni na dokazima pribavljenim bitnim povredama ovog zakona. Kako je prvostepeni sud naveo određene razloge za izneseni stav da je povreda odredbe člana 65. stav 1. i 2. ZKP FBiH imala za posljedicu nezakonitost određenih, ranije navedenih dokaza na koje žalba ukazuje, koji su kao nezakoniti izdvojeni iz spisa, onda se ne mogu

prihvatiti osnovnim žalbeni navodi da prvostepeni sud u skladu sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH nije dao potpune i jasne razloge da li je kršenjem navedene zakonske odredbe došlo do povrede ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Iz istih naprijed iznesenih razloga, neosnovanim su ocijenjeni i žalbeni navodi da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, time što nije dao razloge da li je povredom odredbe člana 118. stav 2. ZKP FBiH, prilikom pribavljanja dokaza, obdukcije stradalih osoba u saobraćajnoj nezgodi, došlo do povrede ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala.

Također, iako se na strani 10., pasus drugi obrazloženja presude ukazuje na dio iskaza vještaka Brune Franića koji se odnosi na izjašnjenje o tome da su žarulje na vozilu Golf kojim je upravljao oštećeni J.M. bile upaljene prije kontakta sa vozilom optuženog, suprotno žalbenim navodima kantonalnog tužitelja, prvostepeni sud na iskazu pomenutog vještaka ne temelji pobijanju presudu kako je izričito navedeno na strani 10., pasus treći obrazloženja, nego se navodi kako bi se pomenuti dokaz mogao cijeliti u slučaju da se radi o zakonito pribavljenom dokazu. Stoga se žalbeni navodi kantonalnog tužitelja kojima se ukazuje da se nalaz i mišljenje vještaka Brune Franića, kao i njegov iskaz, ne dovode u vezu sa drugim izvedenim dokazima i da sud nije savjesno cijenio iskaz ovog vještaka, te da je time učinjena povreda člana 296. stav 2. ZKP FBiH, kao i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, ukazuju neosnovanim.

Tvrđnja kantonalnog tužitelja da se prvostepeni sud na određen i potpun način nije izjasnio da li je činjenica upravljanja vozilom bez upaljenih svjetala dokazana ili nije zato što nije cijenio nalaz i mišljenje vještaka Brune Franića kao i njegovo usmeno izlaganje i da zbog toga nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, te da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, je neosnovana. Žalba zanemaruje činjenicu da je prvostepeni sud utvrdio da je nalaz pomenutog vještaka, kao „plod otrovne voćke“ nezakonit dokaz, što žalbom kantonalnog tužitelja nije dovedeno u pitanje. Stoga se neosnovano žalbom kantonalnog tužitelja tvrdi da presuda nema razloge o odlučnim činjenicama zbog toga što nije cijenjen nalaz i mišljenje, kao i iskaz navedenog vještaka i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju se žalbom ukazuje.

Kantonalni tužitelj u žalbi ukazuje da je, kada je u pitanju krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH, u odnosu na odlučnu činjenicu, prouzrokovanje smrti četiri osobe (više osoba), što je kvalifikatorna okolnost koja osnovno djelo iz člana 332. stav 1. KZ FBiH čini teškim krivičnim djelom protiv sigurnosti javnog prometa, uopće nije cijenio dokaze tužitelja akte Županijske bolnice Livno, te očitovanje doktora specijaliste opće hirurgije, iz kojih dokaza je sud mogao utvrditi da je u prometnoj nezgodi, koja se dogodila dana 09.04.2020. godine oko 13,00 sati na magistralnoj cesti u mjestu K., kojom prilikom je optuženi T.P. upravljao vozilom marke „Land Rover“, smrt stradalih u direktnoj uzročno posljedičnoj vezi sa predmetnim događajem, te da ne postoji nijedan razlog koji bi tu činjenicu doveo u pitanje. Po stavu kantonalnog tužitelja, zbog propusta prvostepenog suda da cijeni dokaze tužiteljstva u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH, odlučna činjenica prouzrokovanja smrti više osoba presudom nije utvrđena i pobijana presuda ne sadrži razloge o tim odlučnim

činjenicama, pa je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Međutim, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu dokaze na koje se ukazuje žalbom kantonalnog tužitelja, koji su navedeni na strani 5., pasus posljednji obrazloženja, pa se ne mogu prihvatiti osnovanim žalbeni navodi da navedeni dokazi tužiteljstva nisu cijenjeni u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH. Nadalje, iz razloga datih u obrazloženju pobijane presude slijedi da ni za prvostepeni sud nije bilo upitno da su u prometnoj nezgodi u kojoj je učestvovao i optuženi T.P. stradale četiri osobe (J. M., S. V., V.V. i I.R. i da je njihova smrt u uzročno posljedičnoj vezi sa saobraćajnom nezgodom koja se dogodila dana 09.04.2020. godine, pa se neosnovanim ukazuju žalbeni navodi da pobijana presuda ne sadrži razloge o tim odlučnim činjenicama i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. S tim u vezi, ni navodi kantonalnog tužitelja u žalbi da se predmetna nezgoda dogodila u vrijeme pandemije, da su vlasti u Bosni Hercegovini i Kantonu 10 proglasile vanredno stanje zbog pojave korona virusa, te da zbog sprečavanja širenja pandemije obdukcije tijela nisu vršene, nisu od uticaja na pravilnost pobijane presude.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kantonalni tužitelj u žalbi navodi da smatra da prvostepeni sud, iako se poziva na nalaz i mišljenje vještaka odbrane Petra Zorića i nalaz Zavoda za prometno – tehnička vještačenja Sveučilišta u Zagrebu (nositelj vještačenja dipl. ing. T.P.), ne utvrđuje činjenice konkretne saobraćajne nezgode u pogledu načina i brzine kretanja optuženog prije sudarne pozicije, ni položaj vozila u samoj sudarnoj poziciji u odnosu na širinu kolovoza i kolovozne trake, niti to dovodi u vezu sa konkretnim blanketnim propisima iz oblasti saobraćaja, u čemu je činjenično stanje ostalo neutvrđeno.

Međutim, iz obrazloženja pobijane presude i razloga datih na strani 11. do 14. obrazloženja, slijedi da je prvostepeni sud, imajući u vidu činjenični opis krivičnog djela iz izreke pobijane presude, utvrdio činjenice koje su u vezi sa brzinom kretanja optuženog prije sudarne pozicije, položaja vozila u sudarnoj poziciji u odnosu na širinu kolovoza i kolovozne trake, te je tako utvrđeno činjenično stanje doveo u vezu sa blanketnim propisima iz oblasti saobraćaja, odredbama člana 93. stav 3., člana 39. stav 2. i člana 33. stav 1. ZOOPS-a na koje žalba ukazuje. Stoga se neosnovanim ocjenjuje uopšteni žalbeni navodi da prvostepeni sud u vezi sa naprijed iznesenim činjenicama nije utvrdio činjenično stanje, te da je stoga činjenično stanje ostalo neutvrđeno.

Po navodima u žalbi kantonalnog tužitelja, bitna je činjenica da optuženi vozeći brzinom od 29 km/h, lijevom bočnom dijelom vozila po središnjoj crti, nije preduzeo radnju kočenja i izmicanja udesno, dakle optuženi se nije kretao što bliže desnoj ivici kolovoza u kom slučaju bi nesreća bila izbjegnuta, a optuženi ne obraća pažnju na kretanje vozila iz suprotnog smjera, jer da je poduzeo radnju kočenja i izmicanja udesno u isto vrijeme kada i oštećeni M. i kada je razmak između vozila iznosio 53 metra (moguće i 57 metara) pomenuta nezgoda bi bila izbjegnuta, što znači da su postojale tehničke mogućnosti za izbjegavanje sudara ali bi došlo do „slijetanja Land Rovera“.

Međutim, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud ocjenom izvedenih dokaza, prije svega ocjenom nalaza i mišljenja vještačenja provedenog od strane Zavoda za prometno-tehnička vještačenja Zagreb, te iskaza vještaka T.P. kao nositelja tog vještačenja, kao i nalaza i mišljenja vještaka Petra Zorića, utvrdio da se optuženi T.P. svojim

vozilom kretao na svojoj desnoj kolovoznoj traci lijevim bokom uz bijelu liniju koja dijeli kolovoz na dvije kolovozne trake. Stoga se neosnovano u žalbi kantonalnog tužitelja tvrdi da se optuženi lijevim bočnim dijelom vozila kretao po središnjoj crti, a tim prije što se ni u žalbi ne ukazuje na neki dokaz kojim bi navedena tvrdnja bila potkrijepljena. Nadalje, prvostepeni sud je imao u vidu da se optuženi kritične prilike nije kretao što bliže desnoj ivici kolovoza (kako to propisuje član 39. stav 2. ZOOPS-a), ali je na osnovu ocjene izvedenih dokaza, ranije navedenih vještačenja, koje je vršeno na osnovu materijalnih dokaza izvedenih tokom postupka, utvrdio da takva nepropisna vožnja optuženog nije uzrok predmetne prometne nezgode (strana 14., pasus treći i četvrti obrazloženja) nego da je uzrok te nezgode to što je nastradali J.M svojim vozilom prešao na lijevu kolovoznu traku kojom se kretao optuženi, koji je nakon uočene opasnosti poduzeo intenzivnu radnju kočenja i izmicanje udesno, ali se zbog brzine kojom je upravljao svojim vozilom (brzina vozila 107,5 km/h) nije mogao vratiti u svoju desnu kolovoznu traku, a da bi to uspio morao je voziti do 69 km/h, dok je prilikom primarnog kontakta vozila nastradalog sa vozilom Land Rover oštećeni sa vozilom bio svojom lijevom stranom vozila na desnoj kolovoznoj traci. Nadalje je prvostepeni sud cijenio nalaz vještaka T.P. koji je naveo da u konkretnoj saobraćajnoj situaciji nisu postojale tehničke mogućnosti na način da se poduzetim kočenjem bilo koji od automobila zaustavi ispred mjesta sudara. Nalaz pomenutog vještaka se ni žalbom kantonalnog tužitelja ne dovodi u pitanje, pa se nisu mogli prihvatiti osnovanim suprotni žalbeni navodi, da su postojale tehničke mogućnosti za izbjegavanje nezgode.

Proizvoljno se, po ocjeni ovog suda, u žalbi kantonalnog tužitelja ističe da optuženi ne obraća pažnju na kretanje vozila iz suprotnog smjera jer je prvostepeni sud, cijeneći iskaz svjedoka I.Š., koji je izjavio da su neposredno prije nesreće razgovarali o požaru, kao i nalaz i mišljenje vještaka dr Vede Tuco koji je vještačio način nastanka povreda kod svjedoka I.Š. i njegovog položaja u vozilu neposredno prije saobraćajne nezgode, utvrdio da je I.Š. kao suvozač u vozilu Land Rovera u momentu sudara bio okrenut udesno prema prednjim desnim vratima, te zaključio da iz toga ne proizilazi da je i sam optuženi T.P. gledao na stranu, a ne na cestu kojom je vozilo. Dakle, kako je prvostepeni sud cijenio navedene dokaze, te iskaz svjedoka I.Š. doveo u vezu i sa nalazom i mišljenjem vještaka Vedada Tuco i dao razloge za svoj zaključak da nema dokaza da je optuženi promatrao divljač i da nije obratio pažnju na kretanje vozila iz suprotnog smjera, neosnovanim se ukazuju i žalbeni navodi da je prvostepeni sud postupio suprotno članu 296. stav 2. i članu 305. stav 7. ZKP FBiH, ili da o navedenom nije dao određene i potpune razloge čime bi počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, te da je posljedično tome činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno u odnosu na krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2., u vezi sa članom 337. stav 1. KZ FBiH.

Žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da prvostepeni sud, vezano za bitnu činjenicu da optuženi nije obratio pažnju na kretanje vozila iz suprotnog smjera, nije cijenio i doveo u vezu sa prethodnim dokazima zapisnik o uviđaju od 11.04.2020. godine o pronalasku dvije puške sa fotodokumentacijom iz kojih proizilazi da su dvije lovačke puške ostavljene u neposrednoj blizini saobraćajne nezgode u njivi, ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, jer navedene okolnosti same po sebi ne upućuju na zaključak da optuženi nije obraćao pažnju na kretanje vozila iz suprotnog smjera. Ovo posebno kada se ima u vidu da iz činjeničnog opisa krivičnog djela u izreci presude slijedi da se vozilo Golf, koje je dolazilo iz suprotnog smjera kretalo bez upaljenih svjetala na vozilu, a da je u takvoj situaciji optuženi mogao uočiti kretanje vozila iz suprotnog smjera se ne argumentira u žalbi.

Kada je u pitanju krivično djelo Neukazivanje pomoći osobi ozlijeđenoj u prometnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. ZKP FBiH, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud uopšte nije dao razloge o odlučnim činjenicama pa je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Međutim, ovi žalbeni navodi kantonalnog tužitelja su neosnovani budući da je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude (strana 16. i strana 17., prva dva pasusa) naveo razloge zbog kojih nalazi da nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju žalba ukazuje, a tim prije što se u žalbi ne navodi o kojim odlučnim činjenicama u vezi sa navedenim krivičnim djelom nisu dati razlozi u pobijanoj presudi.

Kantonalni tužitelj u žalbi ukazuje da je za krivično djelo Neukazivanja pomoći osobi ozlijeđenoj u prometnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH odlučna činjenica da je od strane vozača bez pomoći ostavljena osoba koja je ozlijeđena tim prevoznim sredstvom ili čiju ozljedu je prouzročio, da je nesporno da su oštećeni V.V. i I.R. nakon predmetne saobraćajne nezgode davali znake života, te da je optuženi bio svjestan da je osobama koje su ozlijeđene vozilom kojim je upravljao potrebno pružanje pomoći. Po stavu kantonalnog tužitelja, nije odlučna činjenica, kako navodi prvostepeni sud, to što je po izjavama svjedoka optuženi bio na licu mjesta prometne nezgode kada su došli vatrogasci i hitna pomoć, te što zbog oštećenja vozila Golf nije mogao iznijeti nastradale, jer djelo postoji i kada su povrede apsolutno smrtonosne, nego što je optuženi u vozilu Golf ostavio teško ozlijeđene osobe i u neposrednoj blizini u njivi sakrio dvije puške koje su bile u vozilu.

Međutim, zaključak prvostepenog suda da nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo Neukazivanje pomoći osobi ozlijeđenoj u prometnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH se ne temelji samo na okolnostima da je optuženi bio na licu mjesta po dolasku vatrogasaca i hitne službe i što nije mogao iznijeti nastradale iz vozila, nego i na osnovu toga što prvostepeni sud ocjenom izvedenih dokaza nije mogao utvrditi da je optuženi zakopao puške pronađene u blizini mjesta saobraćajne nezgode. Pri tome je prvostepeni sud imao u vidu, kako zapisnik o uviđaju i fotodokumentaciju tako i nalaz i mišljenje vještaka Elmire Karahasanović iz koga slijedi da su na pomenutim puškama pronađeni DNA profili više osoba (strana 16., pasus drugi i strana 17., pasus prvi obrazloženja), tako i iskaze svjedoka M.K. i M.Č., koji je izjavio da im je od dojave o nezgodi do mjesta nezgode bilo potrebno oko 15 minuta, te zaključio da je nelogično da je optuženi mogao za manje od 15 minuta otići do oranice udaljene 120 metara i zakopati puške. Tako utvrđenje prvostepenog suda se žalbom ne dovodi u pitanje, pa su neprihvatljivi žalbeni navodi da je optuženi ostavio bez pomoći ozlijeđene osobe i u njivi skrivao dvije lovačke puške koje su bile u vozilu.

Tvrdnja kantonalnog tužitelja da pobijana presuda, kada je riječ o krivičnom djelu Nedožvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. KZ FBiH, uopšte ne sadrži razloge, nije osnovana. Suprotno ovim žalbenim navodima, iz obrazloženja pobijane presude (strana 17., posljednja tri pasusa i strana 18., prva tri pasusa) slijedi da je prvostepeni sud dao razloge zbog kojih nalazi da nije dokazano da je optuženi učinio navedeno krivično djelo. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju se žalbom ukazuje.

Kantonalni tužitelj u žalbi navodi da je prvostepeni sud pri donošenju pobijane presude, u vezi sa krivičnom djelom iz člana 371. stav 1. KZ FBiH, propustio cijeniti dokaze, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta od 10.04.2020. godine, zapisnik o privremeno

oduzimanju predmeta istog datuma koje je svojeručno potpisao optuženi, te fotodokumentaciju broj 61/20 od 10.04.2020. godine i dr. i tako postupio suprotno odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH.

Ovaj sud nalazi da se iznesenim žalbenim navodima ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Najprije je potrebno ukazati da iz obrazloženja pobijane presude (stranica 6.) slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu i dokaze na koje žalba ukazuje. Nadalje, prema odredbi člana 305. stav 7. ZKP FBiH sud je u obavezi u obrazloženju pismeno izrađene presude, pored ostalog, određeno i potpuno iznijeti koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, kao i kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja, a naročito pri utvrđivanju da li postoji krivično djelo i krivična odgovornost optuženog. Slijedom navedenog obaveza je suda u obrazloženju svoje presude navesti sadržinu dokaza u njihovim bitnim dijelovima pri iznošenju razloga zbog kojih neku činjenicu smatra dokazanom ili nedokazanom i u mjeri u kojoj je to nužno za obrazloženje činjeničnih utvrđenja suda. Iz tih razloga samo izričito ne navođenje u obrazloženju presude nekog dokaza ne upućuje na zaključak da je sud postupio suprotno članu 296. stav 2. ZKP FBiH. Ovo tim prije što se ni u žalbi kantonalnog tužitelja ne navodi da ono što smatra da je propustio cijeliti prvostepeni sud dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da, u dijelu presude u kojem govori o krivičnom djelu Krivotvorenje službene isprave iz člana 389. stav 1. KZ FBiH, prvostepeni sud uopće nije cijenio dokaze tužiteljstva niti je u bitnom iznio „sadržajne rezultate izvedenih dokaza koji su bili osnov za određivanje činjeničnih zaključaka“, niti je iznio razloge zbog kojih smatra da je neka činjenica dokazana ili nedokazana nisu osnovani.

Naime, u obrazloženju pobijane presude (strana 18., posljednja dva pasusa) prvostepeni sud je naveo dokaze koje je tužiteljstvo izvelo u vezi sa navedenim krivičnim djelom i dao određene razloge zašto nalazi utvrđenim da nije dokazano da je optuženi bio svjestan činjenice da je sadržaj isprave (potvrde koju je optuženi potpisao nakon što je tajnik udruge istu popunio i stavio žig), lažan, odnosno da nije dokazano da je optuženi učinio navedeno krivično djelo, pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Tvrdnja kantonalnog tužitelja da se u obrazloženju presude ne navode dokazi tužiteljstva, akt Porezne uprave Livno od 24.04.2020. godine iz koga se vidi da je u Lovačkoj udruzi „Livanjsko polje“ zaposlen samo I.B. da se iz iskaza ispitanih svjedoka ne navode bitne činjenice, da sud ne cijeni Statut lovačke udruge kao ni samu zapovijed o dopuni zapovijedi CZHBŽ od 26.03.2020. godine i ne utvrđuje odlučnu činjenicu da je optuženi T.P. bio odgovorna osoba za izdavanje potvrda o kretanju, da ne cijeni sadržaj izdatih potvrda kojima se odobrava kretanje I.Š., I.B. i optuženom T.P., kretanje radi lovočuvarske službe, odnosno osobama koje nisu bile zaposlene u lovačkoj udruzi iako prema Zakonu o lovstvu Federacije BiH lovočuvarsku službu može vršiti samo osoba zaposlena u lovištu uz ispunjenje i drugih zakonom propisanih uslova, ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude.

Najprije, samo pojedinačno nenavođenje u obrazloženju presude onih dokaza na koje žalba kantonalnog tužitelja ukazuje, samo po sebi, ne znači da sud nije razmotrio i cijenio te dokaze. Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da za prvostepeni sud nije bilo

upitno da je optuženi T.P. bio odgovorna osoba, kao predsjednik lovačke udruge. Ocjenom izvedenih dokaza, prvostepeni sud utvrđuje da su uz saglasnost sa civilnom zaštitom izdate potvrde za lovočuvare, da je I.Š. bio zaposlen kao lovočuvar, a svi ostali kao volonteri. Također je prvostepeni sud utvrdio da je potvrda o kretanju izdata na ime optuženog T.P. istovjetna obrascu potvrde o kretanju koje je izdao Županijski stožer civilne zaštite, da je svjedok H.I., nakon što je uz saglasnost civilne zaštite predsjedništvo donijelo odluku, popunio navedenu potvrdu i na nju stavio žig, a optuženi istu potpisao nakon što ga je obavijestio tajnik udruge. Na osnovu navedenog, prvostepeni sud je zaključio da optuženi T.P. nije bio svjestan činjenice da je sadržaj isprave lažan, pogotovo što su svjedoci B. i H. I. saglasno izjavili da je predsjedništvo udruge odlučilo zatražiti potvrde o kretanju, a da lovočuvar može biti svaka punoljetna osoba koja ima položen ispit za lovočuvara i lovački ispit. Činjeničnim utvrđenjem prvostepenog suda žalba kantonalnog tužitelja se uopće ne bavi, niti se u žalbi iznose suprotni i konkretni argumenti kojima bi se doveo u pitanje zaključak prvostepenog suda da optuženi nije bio svjestan činjenice da je sadržaj isprave lažan, pa se izneseni žalbeni navodi nisu mogli prihvatiti osnovanim.

Neosnovano se žalbom kantonalnog tužitelja tvrdi da su učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH jer u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, što je dovelo do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u pogledu krivičnog djela Sprečavanje dokazivanja iz člana 349. stav 2. ZKP FBiH, koje je stavljeno na teret optuženoj S.P. i koja je pobijanom presudom oslobođena od optužbe.

Naime, žalbom se ukazuje da prvostepeni sud nije naveo razloge o odlučnim činjenicama jer nije cijenio bitne dijelove iskaza svjedoka J.P. i E.B., ovlaštenih službenih osoba koji su bili prisutni prilikom pretresa kuće optuženog T.P. u mjestu B., a svjedok E. B. je pročitao naredbu da će se pretres vršiti u kući P. u mjestu R. i da je ova optužena odvela djecu da ne bi bili prisutni pretresu a da je kasnije primijećena od strane službenika policije koji su se kretali prema R. kako se kreće iz suprotnog pravca što im je bilo sumnjivo, nakon čega je ista zaustavljena kada je u vozilu nađena veća količina oružja, kao i potvrdu o privremenom oduzimanu vozila.

Međutim, iz obrazloženja pobijane presude (strana 17., posljednja dva pasusa i početak strane 18.) slijedi da je prvostepeni sud cijenio iskaze pomenutih svjedoka, te ih doveo u vezu i sa potvrdom o oduzimanju predmeta i pretresu vozila Passat i pri tome zaključio da niti jedan izvedeni dokaz ne ukazuje da je optužena S.P. otišla u mjesto R. u obiteljsku kuću optuženog T.P., odnosno da je oružje pronađeno kod ove optužene nabavio optuženi T.P., pa da tako nije dokazano da je optužena S.P. učinila predmetno krivično djelo. Žalbom kantonalnog tužitelja se ne osporavaju ovi razlozi iz pobijane presude, niti se žalba uopće bavi tim razlozima. Stoga, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom kantonalnog tužitelja, i u ovom dijelu, prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Pošto ne stoje razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu zamjenik Glavnog kantonalnog tužitelja iz Livna odbio kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Zapisničarka

Predsjednik vijeća

Senida Kurtović,s.r.

dr. sc. Mirza Hukeljić,s.r.